

ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΝΕΙΟΤΗΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΝΕΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΕΣ

Ἐγκειριμμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας
διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 39.867 (1942) ἀποφάσεως.

— Ἰδρυτῆς — ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΕΤΡ. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΣ.

Διευθύνεται ὑπὸ τῶν κ. κ. Β. Π. ΜΑΘΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ Δ. Ν. ΧΩΡΑΦΑ

Ἀθῆναι τῆ 1η Ὀκτωβρίου 1942

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

Εἶναι μιὰ νύχτα χειμωνιάτικη. Ἐξω σφυρίζει δυνατὸς ἀέρας, ἐνῶ ραγδιὰ βροχὴ κτυπάει μὲ μανία τὰ γυαλιὰ τῶν παραθύρων μιᾶς ἐξοχικῆς ἐπαύσεως στὸ Τάουαρς. Πρὸ μισῆς ὥρας ἡ σελήνη ἔρχιχεν τὸ γλυκὸ καὶ ἀσημένιο φῶς της, ἀλλὰ τὴν ἄρᾳ εἶνε σκεπασμένη μὲ βαρειά σύννεφα ἐνῶ ἀπὸ μακρὰ ἀκούγεται ἡ μονότονος καὶ μελαγχολικὴ βουὴ πού κάνουν τὰ κύματα ὅταν σπάζουνε ἀπάνω σὲ βράχους. Μέσα στὴν ἐπαυλὶ σ' ἓνα δωμάτιο ποῦ χρησιμεύει γιὰ βιβλιοθήκη κάθεται ξαπλωμένη σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα ἡ λαίδη Μαίρη. Εἶναι ἀκόμα νέα γυναῖκα, ἀλλὰ φαίνεται πολὺ μεγαλείτερη γιατί ἡ λύπη καὶ ἡ μελαγχολία τῆς ἔχουν ἀδελκώσῃ τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά.

Κάθεται σιωπηλὴ μὲ προσηλωμένα τὰ μάτια στὸ τζάκι καὶ εἶνε βυθισμένη σὲ βαθεῖς συλλογισμούς, μόνον δὲ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ρίχνει ἀνήσυχια καὶ γεμάτα στοργὴ βλέμματα σ' ἓνα παιδί δεκάξη χρόνων ποῦ κάθεται καὶ διαβάζει ἀπέναντί της.

Εἶναι ὁ ἀνηψιὸς της, ὁ ἑλευθεῖος ἀπόγονος μιᾶς παλιᾶς καὶ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας, παιδί τοῦ πεθαμένου ἀδελφοῦ της, στὸ ὁποῖο σιηρίζει τὴν ἄρᾳ τῆς ἐλπίδος της ἡ λαίδη.

Ἐπειδὴ δὲν ἀπέκτησε ποτὲ παιδιὰ, τὸν ἀγαπάει σὰν νὰ ἦταν παιδί της, κοντὰ του ἔσχάει ἕλες τίς λύπες της καὶ θέλει μὲ κάθε τρόπο νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχισμένον.

Πόσες ἀναμνήσεις δὲν τῆς φέρνει αὐτὴ ἡ καταιγίς !...

Σὰν μιὰ τέτοια θυελάδῃ νύχτα τῆς φέρανε νεκρὸ τὸν ἀδελφὸ της, τὸν λόρδο Ριόθσελυ, τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ (πού εἶχε πέσῃ ἀπ' τὸ ἄλογό του καὶ εἶχε σκοτωθῆ) καὶ μιὰ ἄλλη τέτοια ὁμοία νύχτα εἶχε πνιγῆ ἑκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε καὶ πού ἐπρόκειτο νὰ τὴν πανδρευθῆ.

Ἀναστενάξει ἑλαφρὰ, ἐνῶ ὁ νοῦς της τρέχει εἰς τὸ μευακροσυμένο παρελθόν...

— Τί καιρὸς εἶναι αὐτός ! λέγει ἐπὶ τέλους.

Ὁ ἀνηψιὸς της γυρίζει τότε καὶ τῆς ἀπαντᾷ μ' ἐνθουσιασμόν.

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ, ἀλλὰ τί θάλασσα πού θὰ εἶναι !...

Ἀφήνει τὸ βιβλίον του, σηκώνεται καὶ πηγαίνει κοντὰ στὸ παράθυρο, ἀλλ' ἄξαφνα ὀπισθοχωρεῖ καὶ στέκεται τρομαγμένος στὴ μέση τοῦ δωματίου.

Τὴν ἴδια στιγμή ἔρωτᾷ ἡ λαίδη Μαίρη: Τί ἦταν ;

Σηκώνεται κι' αὐτὴ καὶ πηγαίνει κοντὰ στὸν ἀνηψιὸ της. Μέσα στὴ θύελλα

και τη βουή των κυμάτων είχαν και οι δυο άκουση ένα μεγάλο αναστεναγμό σαν κλάμα μικρού παιδιού και προτού ακόμη συνέλθουν από την έκπληξη, ακούγεται τώρα πιο κοντά δεύτερη φωνή άπελπιστική.

Κάποιος κινδυνεύει! φωνάζει η λαίδη και πλησιάζει στο κουδούνι για να ειδοποιήσει τους υπηρέτες.

— Όχι, πηγαίνω εγώ λέγει ο άνηψιός της και διευθύνεται στην πόρτα που βγαίνει στον κήπο.

— Μ' αυτή τη βροχή. Φούλκε! όχι παιδί μου! και τον πιάνει απ' το χέρι, άλλ' αυτός έχει άνοιξη πιά την πόρτα και πετιέται έξω άκράτητος μη λογαριάζοντας την ραγδαία βροχή. Δεν είχε όμως προχωρήσει παρά λίγα βήματα, όταν ένα άσπρο άντικείμενο που βλέπει στην άκρη του κήπου, του έκανε να παγώσει το αίμα του.

Είναι ένα κοριτσάκι, σχεδόν μωρό.

Του έχει πέση το έπανωφοράκι του στο όπιο ήταν τυλιγμένο και δυο μικρούτσικα χεράκια κουνιούνται σπασμωδικά σαν να προσπαθούν να πολεμήσουν με τη βροχή που κτυπάει άλύπητα το λεπτοκαμωμένο προσώπκι του, το γεμάτο από δάκρυα, ενώ οι λυγμοί συνταράζουν όλο κληρο το μικρό σωματάκι του.

Εκείνη τη στιγμή ένα δυνατό φύσημα άνέμου σπρώχνει το δυστυχισμένο πλάσμα ως την άνοικτη πόρτα και εκεί μένει άκίνητο, γιατί, καθώς φαίνεται η μικρές του δυνάμεις το έχουν έγκαταλείψει.

Τρομαγμένη η λαίδη φωνάζει: Ένα παιδάκι! και τρέχει κοντά στην πόρτα, ενώ η μικρούλα μόλις άντικρούζει τον Φούλκε χαμογελάει και όταν αυτός την πέρνει στην άγκαλιά του για να την πάρη κοντά στο τζάκι, άκουμπά με έμπιστοσύνη το κεφαλάκι της στο στήθος του. Συναισθάνεται ότι βρίσκεται σε φιλικό περιβάλλον.

Έπειτα δέν την παγώνει πιά η βροχή ο άέρας δέν σφυρίζει μέσα στο δωμάτιο και τέλος δέν έχει πιά μπροστά της εκείνο το άπαισιο σκοτάδι.

Η λαίδη Μαίρη την πέρνει στα γόνατά της, μιá υπηρέτρια την ντύνει με ζεστά φορεματάκια και έτσι σε λίγα λεπτά η μικρή ξένη βρίσκεται ντυμένη και ζε-

σταμένη. Τα μεγάλα και πολύ έκφραστικά μάτια της κυττάζουν με μεγάλη περιέργεια τριγύρω. Όταν όμως η λαίδη την έρωτά τ' όνομά της αυτή άπαντάει με τη μονοσύλλαβη λέξη «τά» που κανείς δέν την καταλαβαίνει.

Έν τω μεταξύ η λαίδη την ταΐζει με ζεστό γαλατάκι και λέγει: Έννοια σου, μπεμπέκα και αύριο θα σε δώσουμε στους γονείς σου που σέχουν χάσει. Η δυστυχισμένη η μανούλα σου τι νύκτα θα περάση!

— Θα είναι ξένη λέγει ο Φούλκε καθισμένος γονατιστός μπροστά στη μικρή, διασκεδάζοντας με το να την κυιάζει. Η υπηρέτριες τους γνωρίζουν όλους έδώ στο χωριό και αυτή τη μικρούλα δέν την έχουν δη ποτέ.

— Κύτταξε τι νόστιμη που είναι τώρα που γελάει! λέγει η λαίδη Μαίρη

— Θεσπεσία! προσθέτει ο Φούλκε και αξίζει μα την αλήθεια έτσι να την όνομάζουμε.

— Για μιá νύκτα!

— Γιατί όχι; Έ μπεμπέκα έσύ τι λές; Σου άρέσει να σε λέμε Θεσπεσία;

Η μικρούλα κουνεί το κεφαλάκι της σοβαρά και γλιστράει απ' τα γόνατα της λαίδης για να τρέξη στον Φούλκε, ενώ άνοίγει η πόρτα και μπαίνει μέσα η υπηρέτρια που είχε πάρη πριν τα βρεγμένα φορεματάκια της μικρής και η όποια δίδει στην λαίδη ένα χρυσό μενταγιόν που βρήκε καρφωμένο άπάνω στο πουκαμισάκι της.

Η λαίδη το άνοίγει και με έκπληξη βλέπει μέσα μιá μικρή φωτογραφία νέου άνδρος με όραία και λεπτά χαρακτηριστικά.

— Περίεργο! λέγει άπευθυνομένη στον άνεψιό της, που κυττάζει κι' αυτός την εικόνα. Καθόλου δέν μοιάζει...

Κυττάζει πάλιν την μικρή και ύστερα πάλιν την εικόνα και ψιθυρίζει σαν να μιλάη μόνη της.

— Ναί, έτσι είναι, μα γιατί να την έγκαταλείψουν σ' αυτή την καταιγίδα;

Ο Φούλκε δια να καθουχάση την θείαν του που φαινότανε πολύ στενοχωρημένη της λέγει: Άύριο θα τα μάθουμε όλα αυτά.

Έως. Και τώρα πήγαινε να κοιμηθής άγαπημένε μου του άπαντά ενώ συγχρόως τον φιλεί.

— Και η μικρούλα;

— Θα κοιμηθής άπόψε με την Σόρμα.
— Καλή νύκτα μικρούλα λέγει ο Ριόθελου και την άγκαλιάζει. Άύριο θα μάθουμε το έληθινό σου όνομα.

Πέρασαν όμως πολλά χρόνια για να μάθουν το όνομά της... Το πρωί ήτανε όραιο και τόσο λαμπρό που δέν μπορούσε κανείς να φαντασθής την καταιγίδα της περσιμένης νύκτας; άλλá κανείς δέν φάνηκε για να ζητήση την μικρή Πέρασαν μέρες, βδομάδες, μήνες, δημοσιεύθησαν σ' όλες της έφημερίδες είδοποιήσεις άλλá τίποτε, και η λαίδη έπείσθηκε πιά πώς το δυστυχισμένο πλάσμα το είχαν έγκαταλείψει σκόπιμα.

Άλλως τε η φιλανθρωπία της λαίδης ήταν τόσο γνωστή σε όλους ώστε εκείνος που έγκατέλειψε τη μικρή ήταν βέβαιος πώς βρίσκεται σε πολύ καλά χέρια.

Τα λεπτά όμως χαρακτηριστικά της έπρόδιδαν ότι άνήκε σε άνωτέρα κοινωνική τάξη.

Ένα πρωί ενώ η λαίδη έβλεπε τη μικρή να παίζησόν κήποκαι ήτανε συλλογισμένη τα μάτια της έδάκρυσαν, έξαφνα όμως η μικρούλα έτρεξε άυθόρμητα στην άγκαλιά της και τότε στή τα έλησμόνησε όλα και συγκεινημένη την έφίλησε ενώ ένδομύχως ώρκίσθηκε να την θεωρή για παιδί της.

(Μετάφρασις)

(Η συνέχεια στο έπόμενο φύλλο)

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΟΥΛΗΣΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ!

Υπό ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΠΑΣΤΟΡΕ

2ον (Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Μενδόζα έκαμε κίνημα δια να διευθυνθής στην πόρτα και να καλέση εις βοήθειαν. Ο ξένος όμως τον άρπαξε από το χέρι και τον ύποχρέωσε να μείνη στή θέση του.

— Με προσκαλέσατε Κύριε Μενδόζα, είπε. Μ' έκαλέσατε με μεγάλο πόθο και εγώ πάντα σπεύδω όπου με καλούν. Στην αίτησι κάθε άνθρώπου παρουσιάζομαι και προσπαθώ να τον βοηθήσω. Πιστέψτε με κύριε Μενδόζα, το εμπόριο των ψυχών δέν το άφησα, ούτε σκέπτομαι να το άφήσω.

Όσα άκουσε ο Μενδόζα του έκαμαν παράδοξο έντύπωσιν και ύποθέτων ότι ήτανε θύμα άστειότητος είπε σχεδόν θυμωμένος.

— Κύριε σάς παρακαλώ να μη με ειρωνεύεσθε γιατί δέν έπιτρέπω ειρωνείες.

Έάν δέν ήσατε στο σπήτι μου θα σάς... Γέλια τρομερά, γέλια μεταλλικά διέκωψαν άποτόμως τον Μενδόζα.

Τα γέλια εκείνα δέν είχανε τίποτε το άνθρώπινο.

Μη χάνουμε καιρό—είπε ο Σατανάς— είμαι έτοιμος να σάς ύψηρεστήσω. Άγαπάτε την Ματθίλδη Κορώνα. Σάς λείπει όμως το χρήμα για να την πάρετε. Δότε μου την ψυχή σας για το χρήμα αυτό. Και εγώ άμέσως σάς το βρώσκω.

Ο Μενδόζα δέν είχε πιά καμμιá άμφιβολία. Βέβια ο ξένος θα ήταν ο Διάβολος για να ξέρη τα μυστικά της καρδιάς του.

Ο Σατανάς που εκείνη τη στιγμή έδιάβαζε μέσα στο μυαλό του νέου συνεπλήρωσε τις έξηγήσεις του.

— Η Ματθίλδη θα γίνη γυναίκα σου.

Άλλοτε σε παλαιότερα χρόνια έδινα ένα βαλάντιο με λίρες χρυσές. Τώρα όμως της

λίρες της κόβης ή κυβέροντας. Όπως και γάνε το πράγμα μέσα σε οκτώ ημέρες θα είσαι εκατομμυριούχος. . .

— Πώς ;

— Στάς 29 τρέχοντας υηνός γίνεται η κλήρωση του Έθνικού Λαχείου. Θα πάρεις ένα λαχείο και θα κερδίσεις τον πρώτο αριθμό Σας το υπόσχομαι γιατί τα λαχεία είναι δική μου εφεύρεση.

— Άλλά για να πάρω το λαχείο μου χρειάζονται πέντε φράγκα.

— Μη σάς σκοτίζει αυτό . . . Θα τα ζητήσετε δανεικά από τον προσεφυλητή που έχει το γραφείο του κάτω από το ύπουργείο σας. Θα σάς τα δώσει γιατί η τοκογλυφία είναι εφεύρεση δική μου. Είς τας 30 θα μπορείτε να ζητήσετε το χέρι της Ματιθίλδης, η οποία τότε δεν θ' αρνηθί να σάς το δώσει.

Ο Μενδόζα αισθάνθηκε τη ψυχή του να

πλημμυρίσει από ευτυχία και από όρεξη να άγκαλιάσει το Διάβολο. Ήθελε όμως προτιήτερα να άκούση τους όρους της δωριάς.

Ο Σατανάς σηκώθηκε και έδωσε το χέρι του στον νέο.

— Χαίρω πολύ γιατί σάς γνώρισα του έιπε. Θα ξαναϊδωθοίμε. Περιμένετε ίσως ότι θα σάς ζητήσω κανένα έγγραφο όμολογίας ότι μου χρωσάτε τη ψυχή σας. Δέν είναι ανάγκη. Θα μου τη δώσετε άμα έλθη ο καιρός.

— Για σας.

— Μιά τελευταία έρώτηση ; έιπε ο Μενδόζα.

— Ορίστε λέγετε !

— Θα μου είναι πιστή η Ματιθίλδη ;

— Μέχρι τάφου άπλήντησε ο Σατανάς.

Και άφου άπεχαιρέτησε τον νέον έφυγε.

(Το τέλος στο έπόμενo φύλλο)

Μαθητικό Διηγηματάκι Τρισχαριτωμένο

ΤΟ ΣΚΑΣΙΑΡΧΕΙΟ

4ον (Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Πολύ εόχαριστως άπήντησε αυτός. Άγαπάτε όρεκτικά ;

— Ο Άριστειδης ήταν έτοιμος να πηναί ! Άλλά ο Κολοκυθόπουλος του πάτησε το πόδι κι' έπρόλαβε να πη :

« Όχι . . . μάς είναι περιττά. Άπό όρεξη άλλο τίποτα !

Τό γκαρσόνι έμειδίασε κι' έξηκολούθησε : Σάς άρέσουν «φιλέτα από μπαμπούνια με σαλάτα μανιταριών ;

— Μάλιστα έιπε ο Κολοκυθόπουλος. Μερίδες τέσσερις. Τό γκαρσόνι έσημείωσε στο καρτέ του κι' έσυνέχισε : «Μήπως θέλετε να σάς φέρω γαλόπουλο στήθος με κάστανο ;

— Ναί έιπε ο Κολοκυθόπουλος. Άλλες τέσσερις μερίδες.

— Έχουμε ύστερα «παστίτσο από σκοτάκια χήνας.» Σάς τó συνιστώ . . . Να μάς φέρετε κι' άπ' αυτό έξη μερίδες ξαναέιπε ο Κολοκυθόπουλος.

— Έχουμε και «ρούσικη σαλάτα φορμαρισμένη.» Θέλετε ;

— Για όκτώ τόνισε ο Τσιπούρας. Και

έπειτα γλυκό και φρούτα, διπλό ο καθένας.

— Τι κρασί πίνουν οι Κύριοι, έιπε τό γκαρσόνι. Σαμπάνιες δυό φώναξε αυτή τη φορά ο Άριστειδης.

— Έπερίμεναν μισή ώρα σχεδόν ώπου να έτοιμαστούν όλα αυτά. Κι' όταν ήρθαν, ο Άριστειδης σκέφτηκε ότι ήταν άδύνατο να φαγωθούνε όλα μονομιάς. Είχαν όμως μια όρεξη !!!

— Στην άρχή δέν έκαναν θόρυβο. Άλλά όταν άνοιχτηκαν οι σαμπάνιες ή προσωρινή τους συστολή και οι καλοί τους τρόποι λησμονήθηκαν και οι κακομαθημένοι γυμνασιόπαιδες φάνηκαν τί ήσαν πραγματικώς.

— Τό Εστιατόριο έγινε άνάστατο με τό γέλια και τό άστεία τους. Μερικοί άπ' τους καθημερινούς πελάτες τους κύταζαν με όκτο όπως κυτάει κανείς τους . . . τρελλούς.

Ήρθαν και τό γλυκά, ήρθαν και τό φρούτα και τέλος ήρθε τό γκαρσόνι με ένα πιάτο πούχε άπάνω ένα διπλωμένο χαρτί . . . Ήταν τό μόνο πού είχε έρθη μό-

νο του χωρίς να λάβουν τον κόπο να τό ζητήσουν οι καλοφαγάδες μας.

— Ο Κολοκυθόπουλος ως ταμίας έεδίπλωσε τό χαρτί κι' έγινε . . . κατακίτρινος. Ήξερε όμως από λογαριασμούς τέτοιου είδους και γι' αυτό κύτταξε κατ' εϋθειαν στο άθροισμα. Αυτό όμως τό άθροισμα τον έκανε να χάσει τό χρώμα του. Άλλά δέν τάχασε καθόλου.

— Φέρε μας έιπε τέσσερις καφέδες βαρύ—γλυκούς. Τους παρήγγειλε για να κερδίση κερσό. Ύστερα έδωσε τον κατάλογο στον Άριστειδη χωρίς να πη τίποτα. Ίδου τί περιείχε ο κατάλογος :

4 Φιλέτα μπαρμπουνιδών με σαλ- τα μανιταριών	δρχ. 6
4 Γαλλόπουλα,σιήθος με κάστανο	> 6
8 Σαλάτες Ρούσικες	> 4
4 Τυριά	> 2
6 Παστίτσια από σκοτάκια χήνας	> 4,80
8 Φρούτα διάφορα	> 9,60
8 Γλυκίσματα	> 4
2 Σαμπάνιες	> 50

Έν δλω δρχ. 86,40

Για να πληρώση τον τεράστιον αυτόν λογαριασμό δέν είχε τό κοινόν Ταμείον

παρά 31,80 μόνο δραχ. δηλαδή ούτε τάμισά. Όταν ο Μπαρουτοκαπιτισμένος κι' ο Τσιπούρας έλαβον κι' αυτοί γνώσιν του ότρομερού έγγράφου κυριεύτηκαν από άγωνία.

— Παιδιά έιπε ο Άριστειδης σιγά, άλλο μέσο δέν ύπάρχει άπ' τό να τό σκάσουμε. Δρόμο πρόσθεσε κι' ο Τσιπούρας.

— Η ώρα είχε περάσει και τά γκαρσόνια ήσαν στην Κουζίνα για φαί. Οι πελάτες ήσαν ελάχιστα και αυτοί είχαν άλλες άσχολλίες. Ήταν ή κατάλληλη στιγμή. Τό γκαρσόνι τους είχε πάει να φέρη τους καφέδες. Ο Κολοκυθόπουλος κατέβασε τά 4 καπέλλα κι' ώπου να πης κίμινο οι τέσσερις Σκασιαρχες βρισκόντανε στο δρόμο. Την ώρα πού έβγήκαν από την πόρτα έφάνηκε και τό γκαρσόνι φέρνοντας τους . . . καφέδες. Προτού πηλάξει όμως να κάνη τίποτε οι γυμνασιόπαιδες βρισκόνταν στον δρόμο. Τόση ήταν ή σαστιμάρα του ώστε οι 4 καφέδες έπεσαν άπ' τά χέρια του κι' έγιναν θρύψαλα. Και όμως έμοιαζαν παιδιά οίκογενειών με άνατροφή. τα παλιόπαιδα έιπε. Άργότερα θα δούμε πώς και γιατί άλλαξε πάλι γνώμη.

(Στό έπόμενο τό τέλος)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΑΝΕΜΟΠΤΕΡΟ

Του κ. Δ. ΔΟΥΡΑΚΗ

Πρώην Διευθυντού της Πολιτικής Άεροπορίας

(Τρίτον και τελευταϊον)

Στην Πορτογαλλία, τό μάθημα της άνεμοπορίας διδάσκειται στα σχολεία από άξιωματικούς του άεροπορικού Έπιτελειου. Έτσι οι μαθηται μορφώνονται θεωρητικά και πρακτικά, μωθεινουν από τη μικρή τους ηλικία να πειάνε, έξοικειώνονται με τό ύψος και τό κενόν και σιγά—σιγά άποκτούν την συνείδησι του άεροπόρου, πού εύκολώτερα ριζώνεται στή νεανική ψυχή, ό ως κάθε τι πού μαθαίνουμε στην παιδική μας ηλικία. Κι' άμα άποκησούν τη συνείδησι του άεροπόρου, ύστερα είναι πλέον φυσικό κι' εύκολο να γείνουν πραγματικοί άεροπόροι, γιατί ή σπουδή του μηχανοκίνητου άεροπλάνου λίγο διαφέρει. Έχει επιστημονικό και

τεχνικό μονάχα χαρακτήρα κι' είναι ζήτημα μελέτης μόνο. Τό κυριώτερο, την πρώτη βάση την έχουν ήδη άποκτήσει, δηλαδή έχουν πετάξει πριν να μορφωθούν τεχνικά, κι' αυτό είναι τό σπουδαιότερο και τό βασικώτερο.

Στην Πολωνία, πού του πολέμου, είχε ιδρυθή υπό την προστασία του κράτους, ένα ύποδειγματικό άνεμοπορικό κέντρο της Άερολέσχης του Άβώφ κοντά στην Μπεζμιέτσοβα. Άπάνου στην κορυφή λόφου είχε κατασκευασθί και εγκατασταθί ένα μεγάλο άνεμοπορικό γήπεδο, ψηλότερο 250 μέτρα από τη γειτονική περιοχή. Περιλάμβανε γραφεία διοικήσεως και εκπαιδευτών σε ειδικό κτίριο, διαμερίσματα μετεωρολογικής ύπηρεσίας, τέσ-

σερες κρεβατοκάμαρες για 20—25 μαθητές και ξύλινα υπόστρατα 20Χ30 μ. για τα μοναρισμένα άνεμότερα. Το ύψος του κέντρου αποτελείτο από 50 άνεμότερα κ' επεβλέπετο από ειδικούς μηχανικούς. Καθεμέρα τ' άνεμότερα που θα πετούσαν ελέγχονταν με προσοχή απ' το εργαστήριο επισκευών. Το κέντρο εδέχετο μαθητές κάθε εθνικότητας και των δύο φύλων. Τα μαθήματα διαρκούσαν ένα μήνα, οι μαθητές διαιρούντο σε τρεις ομάδες, σχολείου, εκπαιδύσεως και επιδόσεως και κάθε μία ομάδα είχε το δάσκαλό της. Τα μαθήματα του κέντρου παρείχοντο δωρεάν, φοιτούσαν δε 500, μεταξύ των οποίων και είκοσσευεις νέοι στρατιώτες, που έκαναν τη θητεία τους. Οι τελευταίοι αυτοί, μόλις έπερναν τον αέρα του... αέρος, να είπούμε, κατετάσσοντο άμέσως στα σχολεία αεροπορίας στρα ού για να γείνουν αεροπόροι κ' ή σπουδές των, βέβαια, ήταν πειό εύκολες από εκείνων που πήγαιναν απευθείας, χωρίς να βαπτισθούν πρώτα στον αέρα.

Και στον τόπο μας ή άνεμοπορία προ του πολέμου είχε κάποια εξέλιξη, ανάλογη προς τα μέσα της χώρας. Είχαν οργανωθεί αρκετοί άνεμοπορικοί όμιλοι με την καθοδήγηση αξιωματικών αεροπόρων, στην Αθήνα και σ' άλλα μέρη.

Τό άνεμότερο λοιπόν πρέπει όλοι οι νέοι και ή νέες να τό άνατήσουν περισσότερο από όλα τ' άλλα σπόρ, γιατί είναι τό όραιότερο και τό ευγενέστερο.

Η άνεμοπορία είναι ή πειό εύκολη και όλιγοδάπανη αεροπορική προτα δευσι, που θεμελιώνει τό ψυχικό οικόδομημα της αεροπορικής συνείδησης, είναι δε εύχρηστη και άκίνδυνη όπως τό πέταγμα του πουλιού.

Η άνεμοπορία, ή «άνευ κινητήρος αεροπορία» άνήκει στη νεότη. Όλοι σας πρέπει ν' άγκαλιάσετε με αγάπη και ένθουσιασμό τό φερωτό σπόρ, να ζήσετε κοντά στο συναπθητικό πουλί, τό άνεμότερο, να τό νοιώσετε και να τό αγαπήσετε. Θ' ίδητε, πόσο μεγάλη ψυχική ίκανοποίηση θα αισθανθήτε, όταν για πρώτη φορά φωρέσετε τα όριζόντια λεπτά φτερά του και ριχθήτε προς την πρώτη σας πτήση... Θα νομίσετε ότι πραγματοποιήθηκε κάποιο σας όμορφο όνειρο.....

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

*Αγαπητά μου Έλληνόπουλα ες,

Καθώς βλέπετε τό «Ξεκίνημα της Νειότης» από φύλλο σε φύλλο γίνεται όραιότερο και διασκεδαστικότερο.

Έπειδή ξέρω ότι πολλοί προτιμούν τα περιπετειώδη μυθιστορήματα και άλλοι τ' αστυνομικά, γι' αυτό και για να ίκανοποιήσω τα γούστα όλων θα δημοσιεύω δύο διαφορετικά. Και αρχίζω από σήμερα με τό «ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΙΓΙΔΟΣ» μυθιστόρημα τό όποιον είναι πραγματικό άριστόργημα όπως θα ίδητε από τό πρώτο κεφάλαιο που δημοσιεύεται στην πρώτη σελίδα. Μόλις δε τελειώση τό «ΣΚΑΣΙΑΡΧΕΙΟ» θ' αρχίσω να δημοσιεύεται ένα θαυμάσιο αστυνομικό μυθιστόρημα. Αφήστε τώρα την υπόλοιπη ύλη ή όποία διαλέγεται με μεγάλη επιμέλεια για να άρέση σε όλους τους άναγνώστας μικρούς και μεγαλύτερους.

Όλα όμως αυτά, καθώς καταλαβαίνετε βέβαια, θέλουν κόπους και μόχθους τους όποιους διόλου δεν συλλογίζομαι. Δεν φθάνουν όμως οι κόποι για να καλύψουν την ζημία που έχει τό Περιοδικό.

Λοιπόν χωρίς πολλά λόγια πρέπει να φροντίσετε όλοι για τη διάδοσή μου. Έτσι έαν ό καθένας από τους άναγνώστας μου και τους συνδρομητές μου γραφή άλλον ένα συνδρομητή βγαίνει ή ζημία και εξασφαλίζεται ή έκδοσις. Δεν φαντάζομαι να είναι δύσκολο ό καθένας να έγγραφή άλλον ένα φίλον του. Τι είναι σήμερα 50 δραχμές; Τώρα όποιος μου γραφή δώδεκα (12) έτησίους συνδρομητές θα πέρνη δωρεάν τό περιοδικό ένα χρόνο.

Έμπρός λοιπόν τώρα μάλιστα που άνοιξαν τα σχολεία και είναι πολύ εύκολότερο άκόμη για τη διάδοσή άνασκουμπώθητε αγαπητοί μου φίλοι να βοηθήσετε τό βρού μου έργον και να μην αφήσετε να σταματήσει με τόσο όρατα και ευγενική προσπάθεια.

Όσοι θέλουν φύλλα ως τηλεφωνήσουν στα γραφεία του Περιοδικού (Αριθ. Τηλεφώνου 84000) ή ως γράψουν στην Διεύθυνσιν όδός Χάνσεν 20.

Και τώρα σάς χαιρετώ βέβαιος πως θα κάμετε ότι μπορείτε ό καθένας.

B. M.

ΤΥΠΟΙΣ : Ε. Τσινίκα - Δ. Τσουλάτη
Πλατεία 'Αγ. Θεοδώρων Σκουλενίου 1
Έκτελούνται παντός είδους Τυπογραφικά και Βιβλιοδετικά έργασια.

ΚΥΡΙΑ...

*Έτσι αρχίζει ή 'Ιστορία

*Ήτανε λέει με ά φορά Κυρία...

Και τώρα έξω από την παλιά την Έκκλησιά,

*Όταν χτυπή τό πρωί άργά ή καμπάνα Σκέκεται εκεί ζητιάνα

Με την παλιά μεταξωτή της φορεσιά.

Κάτασπρα χιόνια στο κεφάλι της σωρός
*Όχι άπ' τα χρόνια,

Δέν της τά έφερε ό χιονιστής καιρός
είναι της λύπης του καιμού πρώιμα χιόνια
Μετάξια τα κουρέλια ήταν φίνα
Κι' ήτανε ρόδα οι σάρκες της και κρίνα
Κι' ήταν χαμόγελα άνοιξιάτικα και χάρες
αυτές οι ζάρες.

Ευγενικιά και ταπεινή σε λάμψη τόση

*Άπλωνε τότε με χαμόγελο να δώση

*Ότι τώρα γυρεύει αυτή στην άκρη

Μένα της δάκρυ.

*Όταν χτυπάει τό πρωί άργά ή Καμπάνα
*Έρχεται έξω άπ' την παλιά την έκκλησιά
Σκυφή και άργοκίνητη Ζητιάνα
Με την παλιά μεταξωτή της φορεσιά.

ΚΩΝ. ΓΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

1. Κάποτε έλαβε ένας ένα γράμμα άπλήρωτο. Με την ιδέα δε ότι ήταν τίποτε σπουδαίο πλήρωσε τα διπλά ταχυδρομικά. Φαντασθήτε όμως τη φούρκα του, όταν τό άνοιξε και είδε μέσα ένα χαρτί που έγγραφε : «Φίλε μου είμαι καλά, σε άσπάζομαι». Έρχότανε δε από ένα φίλο του μακρυνό και σχεδόν ξεχασμένο. Τό φύσαγε και δέν κρούανε, και για να κρούση έστειλε σ' αυτό του τον φίλο άπλήρωτο επίσης ένα τεράστιο ταχυδρομικό δέμα. Ό άλλος πλήρωσε τα μαλλοκέφαλά του νομίζοντας ότι περιείχε θησαυρό. Πόση όμως ήταν ή έκπληξις του όταν τό άνοιξε και είδε ότι περιείχε με ά κτρόνα κι' αυτές τις λέξεις : «Φίλε μου ή είδησις για την καλή σου υγεία σήκωσε άπ' τη καρδιά μου ένα βάρος σαν αυτή την πέτρα που σου στέλνω!»

2. Τα πρώτα χρόνια της άπελευθερώσεως της Ελλάδος από τον Τουρκικό ζυ-

γός οι περισσότεροι ύπαξιωματικοί ήταν τελείως άγράμματοι. Έν τούτοις είχαν την mania να μιλάνε στη καθαρεύουσα. Ένας άπ' αυτούς καθότανε κάποιος βράδυ στην άκροισλιά και ρωμαντζάριζε. Ένας φίλος του περνώντας τον είδε και τον ρώτησε : Τι κάνεις αυτός κύρ Έπιλοχία; Και ό άγράμματος Έλληνιστής του άπαντά με στόμφο : Καθήμενος άπεναντίας της Σελήνης, άποθαυμάζω την... γαλιλαίαν της θαλάσσης !!!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

1. Βλέπεις με ά μυίγα που περπατάει στην κορφή του Καμπαναριού;

— Όχι άπαντάει ό άλλος, έγώ δέν την βλέπω, άλλ' άκούω τό περπάτημά της.

2. Ένα φ'ωχό χωριότόπουλο που ήρθε για πρώτη φορά στην Αθήνα, πλησιάζει ένα άπ' τα παιδιά που έπαίζαν στην Πλατεία της Μητροπόλεως.

— Τ' είν' αυτό; ρωτάει δείχνοντας τό τό μεγάλο ρολόι της έκκλησίας.

— Αυτό τί είναι; άπαντάει τό παιδί, δέν τό βλέπεις; είναι μύλος που άλέθουσε κριθάρι!

— Τό χωριότόπουλο που δέν ήταν κουτό κατάλαβε την κοροϊδία κι' άπήνησε:

— Α! τώρα λοιπόν κατάλαβα γιατί είναι τόσα γαϊδούρια μαζεμένα εδώ γύρω !!!

Ποιός άπ' τους δύο έπεσε στην παγίδα;

3. Στο σχολείο κατά τό μάθημα των Θρησκευτικών ό Τάκης σκαλίζει τό θρανίο με τον σουγιά του. Ό δάσκαλος τον ρωτάει άπότομα :

— Ποιός έκανε τό σόμπαν, Τάκη;—
*Όχι έγώ δάσκαλε — Δέν τ' άκανε έσύ λέει όργισμένος ό καθηγητής. Και ό Τάκης έντρομος :

— Έγώ τό έκανα, αλλά σάς ύπόσχομαι ότι δέν θα τ' άνακάνω !!!

4. Όταν έδίδοντο τ' άποτελέσματα των εξετάσεων, ένας μαθητής παίρνει τον βαθμόν : «μετρίως.» όταν δε πήρε τό Ένδεικτικό του χωρίς να ντροπιαστή λέει άφελέστατα : «Τόσο τό καλλίτερο πάν με τριον άριστον.»

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΓΕΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ

Ο ΦΟΙΝΙΞ
ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΠΥΡΟΣ — ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ κ. τ. λ.

Πανεπιστημίου 55

ΓΝΩΜΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΙΚΡΟΥΣ

Παιδί χωρίς ἀθωότητα εἶναι λουλοῦδι
χωρίς ἄρωμα. (Σατωβριάνδος)

Τίποτε δὲν προξενεῖ τόση λύπη ὅσο ἡ
θέα παιδιοῦ λυπημένου. (Βίκτωρ Οὐγκώ)

Ἄκουω τὴν ὥραία φλυαρία τῶν παιδιῶν
στὸ δάσος, ὅπως ἀκούω τὸ κελάδημα
τῶν πουλιῶν. (Φ. Κοππέ)

Ἡ κούκλα εἶναι τὸ παιδί τοῦ παιδιοῦ.
(Γεωργία Σάνδη)

Οἱ ποιηταὶ εἶναι ἄνδρες ποῦ διετήρησαν
τὰ παιδικὰ τῶν μάτια. (Α. Ντωντέ)

Ὅλα τὰ παιδιά δὲν μποροῦν νὰ εἶναι
ἐνδοξα' ὅλα ὁμως μποροῦν νὰ εἶναι ἀ-
γαθὰ. (Α. Δουμάς)

Τὰ παιδιά εἶναι τὰ ρόδα τοῦ κήπου
τῆς ζωῆς. (Γκουνώ)

Στὶς καρδιές τῶν παιδιῶν ὑπάρχει θη-
σαυρὸς ἀνεξάντλητος ἀπὸ τρυφερότητας
(Μέγας Ναπολέων)

Ποτὲ ἓνα παιδί δὲν μένει ἀδιάφορο.
Ζητάει διαρκῶς, σχολιάζει, ἀμφιβάλλει,
ρωτᾷ. (Δ. Σολωμὸς)

Πολλές ἐρωτήσεις κάνουν τὰ παιδιά.
Θὰ ἤθελα νὰ ρώταγαν λιγότερα καὶ νὰ
πρόσεχαν περισσότερα, (Περέζ)

Ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος ἐμπεριέχεται
μέσα στὸ παιδί, ὅπως τὸ μικρὸ βελανίδι
περιέχει μιὰ μεγάλην δρυῖν, (Δελίλ)

Τὰ παιδιά δὲν ἔχουν παρελθόν, δὲν
συλλογίζονται τὸ μέλλον καὶ—πράγμα
ποῦ συμβαίνει σπανιότατα σὲ μᾶς—ἀπο-
λαμβάνουν τὸ παρόν. (Λαβρουγέρ)

Ὅτι εἴμαστε ἐμεῖς εἶναι καὶ τὰ παι-
διά. Ἐχουν τίς ἴδιες μας ὀρέξεις καὶ τὰ
ἴδια αἰσθήματα. Τὰ παιδιά εἶναι μικροὶ
ἄνδρες καὶ οἱ ἄνδρες μεγάλα παιδιά.
(Α. Σενιέρος)

ΜΑΘΕΤΕ ΟΤΙ...

— Μόλις τελειώσει τὸ «Σκασίταρχεῖο»
θ' ἀρχίσῃ νὰ δημοσιεύεται ἓνα συναρπα-
στικὸν ἀστειομικρὸν μυθιστόρημα. Πραγ-
ματικὸ θαῦμα !!!

— Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζει στὴν 1η σελίδα
τὸ θαυμάσιο μυθιστόρημα τὸ «Τὸ Παιδί
τῆς Καταγιῶδος».

— Τὰ ψευδώνυμα ἀπὸ σήμερα 60 δρχ.
καστον. Ἡ Ἄγγελος 4 δρχ. ἡ λέξις μὲ

ἀπλᾶ, 8 μὲ Κεφαλαῖα καὶ 20 ὁ χωριστὸς
στῖχος.

— Ἡ ρεκλάμες ἢ διαφημίσεις ποῦ ἐγ-
καινιάστικαν στὸ προηνούμενο τιμῶνται ἢ
κάθε μιὰ 500 δρχ. μὲ 10 σειοές, 750 μὲ 15
καὶ 1000 μὲ 20. Ὁλόκληρη ἢ σελίδα δέκα
χιλιάδες (10 000).

— Ἡ Σελίς Σ. Συνδρομητῶν μετονο-
μάζεται εἰς Σελίδα Συνεργασίας Συνερ-
γατῶν.

Ἡ Ἀλληλογραφία μας λόγῳ πληθῶ-
ρας ὑλῆς ἀναβάλλεται γιὰ τὸ ἐπόμενον.

— Ἡ συμμετοχὴ γράμματος δραχμὰ
50 (πενήντα).

— Στὸ ἐπόμενο θὰ τελειώσῃ τὸ διήγη-
μα : «Ἐκεῖνος ποῦ πούλησε τὴν ψυχὴν του
στὸν Σατανᾶ !»

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Στὸ Δικαστήριον. Ἐμπρὸς λοιπὸν κα-
τηγορούμενε λέγει ὁ Πρόεδρος ὑπερα-
σπίσου τὸν ἑαυτὸν σου. Ἡ σιωπὴ σου
δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ σὲ βλάψῃ

Συγγνώμη, Κύριε Πρόεδρε, φοβόμουνα
μήπως ξυπνήσω τοὺς Κύριους Ἐνόρκους
καὶ δυσαρεστηθοῦν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ὁ κ. Δημ. Χωραφᾶς ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ
τοξειδίου του.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του, τὸν ἀνεπλήρωσεν
εἰς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ ὁ κ. Γ.
ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ.

ΜΑΘΗΤΑΙ καὶ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

Ὁ καλύτερος Διαπλασιακὸς Σύλλογος
ἀπὸ ὅσους ὑπάρχουν σήμερα εἶναι ἡ :

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΩΝΗ

Παντοῦ καὶ πάντα ἐμπρός.

Θέλετε νὰ περᾶσετε εὐχάριστα ; Γρα-
φτῆτε σ' αὐτήν. Ἐκδρομές, διαλέξεις,
ψυχαγωγία κ. τ. λ.

Γραφεῖα : Ὁδὸς Τσαμαδοῦ 16

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΛΑΔΑΣ

Ἱατρός

Χειρουργὸς — Ὁδοντίατρος

Βίκτωρος Οὐγκώ 5